

[Pelle Voigt]

Men jeg vil godt sige noget om det, som forekommer mig at være hovedspørgsmålet her i dag, efter at jeg har lyttet til især udenrigsministerens redegørelse. Og det er spørgsmålet: Har Danmark overhovedet en udenrigs- og sikkerhedspolitik? Det er helt lysende klart, efter at vi har lyttet til ministeren, at regeringen ikke har sådan en politik. Der er virkelig brug for al mulig hjælp og bistand i enhver henseende, hvis kongeriget skal anskaffe sig en udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Og et andet stort spørgsmål er: Har regeringen viljen til at anskaffe sig en udenrigs- og sikkerhedspolitik? Jeg tror, at vi må konstatere, at det har regeringen ikke. Vi har i dag oplevet udenrigsministeren som en, kunne man sige, Uffe i fåreklæder med så meget uld i munden, som jeg aldrig nogen sinde har hørt det før. Det føler man i sig selv grund til at komplimentere Socialdemokratiet for, men spørgsmålet er, om uld i munden alene gør nogen sommer. Det tror jeg ikke det gør. Jeg tror ikke, at der er tale om nogen væsentlig ændring i, om jeg så må sige, dyrets natur. Det, vi slås med her, som det også blev påpeget i en meget spændende artikel i sidste uge af Berlingske Weekendavisen, er Scavenius-traditionen i dansk politik, ideen om, at Danmark ingen udenrigs- og sikkerhedspolitik skal have, at vi skal holde lav profil, føre tilpasningspolitik over for de omgivende stormagter og optræde overforsigtigt også i forhold til de militære trusler, man mener der er i vores nærområder, og som man af og til gør et stort nummer ud af.

Jeg finder det helt forbløffende, at det, når en nordisk parlamentarikerdelegation er på besøg i Sovjetunionen, kan lade sig gøre at få stillet tilbud i udsigt om en fjernelse af samtlige taktiske og kortdistanceatomvåben på den sovjetiske side i zonen nærområde i forbindelse med indgåelse af en atomvåbenfri zone.

Hvis sådan noget kan lade sig gøre, hvad kunne en dansk regering, der havde en politik, så ikke udrette, og hvorfor gør den det ikke? Hvorfor har det ikke været sådan, at Danmark og de andre lande har krævet ret til at deltage i sovjetiske flådeøvelser i Østersøen for at se, hvad det er russerne har, og hvad det er, den påståede trussel går ud på, i stedet for at vi høfligt holder os tilbage og siger, at den slags vil vi desværre ikke bryde os om at deltage i?

Hvorfor stiller vi ikke krav om, at de hemmelige baser, som russerne har i Polen til træning af specialtropper, der skal sættes ind i Danmark i en krigs- og krisesituation, lukkes? Hvorfor kræver vi ikke lov til at inspicere dem, se dem og føre en politik, der kræver den slags væk i stedet for at rode nationen ud i latterlige, pinlige skandaler omkring turistbesøg og andre af den slags ting?

Hvorfor svarer vi ikke aktivt og går ind i en substantiel dialog om Gorbatsjovs Murmansk-tale? Hvorfor opfører vi os på den skandaløse måde med den Watergate-opfølgning, vi har set i forhold til den dybt, dybt pinlige ambassade-affære i DDR? Jeg må sige, at jeg stadig væk har det sådan, at det løber mig koldt ned ad ryggen, når jeg hører repræsentanter for denne regering tale om menneskerettighederne i Østeuropa.

Sammenhæng efterlyser udenrigsministeren og den konservative ordfører, og det er et interessant ord, der altid kommer frem i de situationer, hvor man vil at intet skal ske. Der er ingen sammenhæng i regeringens politik alene af den grund, at der dårlig nok er nogen elementer, man kan bringe i sammenhæng.

Hvis vi ser ud over verden i dag, så kan vi se, at der først og fremmest på grund af reformprocessen i Sovjetunionen faktisk sker store fremskridt i forhold til en række regionale konflikter. Men billedet er ikke så rosenrødt, som det er blevet tegnet her, alle verdens problemer er ikke ved at blive løst. Den danske regerings holdning i forhold til Golf-konflikten mellem Iran og Irak er efter min mening stadig i alt for høj grad dikteret af handelsinteresser. Den systematiske nedslagtning af og folkemordet på den kurdiske befolkning, som nu har taget yderligere fart i denne konflikt, hører vi ikke meget om, når ministrene holder deres taler. Heller ikke lavintensitetkonflikten, krigen imod den kurdiske befolkning i NATO-medlemmet Tyrkiet, hører vi noget om.

Vi hører ikke noget om, hvad den danske holdning er til den uafhængige palæstinensiske stat, som er blevet udråbt i disse dage. Den er blevet udråbt på et territorium, som Danmark altid har betragtet som rettelig tilhørende det palæstinensiske folk. Hvorfor hører vi ikke om den palæstinensiske stats ret til at eksistere jævnsides med staten Israels ret til at eksistere?